

Appel iværksat den 30. september 2011 af ThyssenKrupp Elevator AG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 13. juli 2011 i de forenede sager T-144/07, T-147/07, T-148/07, T-149/07, T-150/07 og T-154/07, ThyssenKrupp Liften Ascenseurs m.fl. mod Kommissionen

(Sag C-505/11 P)

(2011/C 347/33)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: ThyssenKrupp Elevator AG (ved Rechtsanwalt T. Klose)

Den anden part i appellsagen: Europa-Kommissionen

Appellantens påstande

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Rettens dom (Ottende Afdeling) af 13. juli 2011 i de forenede sager T-144/07, T-147/07, T-148/07, T-149/07, T-150/07 og T-154/07, ThyssenKrupp Liften Ascenseurs m.fl. mod Kommissionen, ophæves, i det omfang Retten derved frifandt Kommissionen, og for så vidt som dommen vedrører appellanten.
- Subsidiært nedsættes den bøde, der er pålagt appellanten ved artikel 2 i den anfægtede beslutning fra Europa-Kommissionen af 21. februar 2007, i passende omfang.
- Mere subsidiært hjemvises sagen til fornyet behandling ved Retten.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har til støtte for denne appel gjort Kommissionens manglende beføjelser, tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, tilsidesættelse af EF- henholdsvis TEUF-traktaten og de ved gennemførelsen heraf anvendte retsregler, såvel som magtfordrejning og tilsidesættelse af grundlæggende rettigheder gældende, med i alt seks anbringender:

For det første har appellanten anført, at Retten med urette fastslog, at Kommissionen havde beføjelse til at gennemføre proceduren. Appellanten er af den opfattelse, at Retten skulle have annulleret Kommissionens beslutning, da artikel 101 TEUF (tidligere artikel 81 EF) var uanvendelig, idet de lokale overtrædelser, som Kommissionen har beskyldt appellanten for at have begået, ikke havde nogen mellemstatslig betydning. Selv hvis Retten antog, at artikel 101 TEUF var anvendelig, skulle den

have taget hensyn til, at den i forordning nr. 1/2003⁽¹⁾ hjemlede ordning med parallelle beføjelser ifølge ECN-meddelelsen under alle omstændigheder er til hinder for Kommissionens beføjelse. Endelig har Retten set bort fra, at Kommissionens efterfølgende indledning af proceduren udgør en tilsidesættelse af princippet om bestemthed og det strafferetlige legalitetsprincip, der nyder beskyttelse som grundlæggende rettigheder.

For det andet har Retten set bort fra, at der er sket en tilsidesættelse af retsgrundsætningen *ne bis in idem*, eftersom Kommissionen har tilsidesat de nationale kartelmyndigheders beslutning om amnesti for kartellet udstedt til fordel for appellanten forud for indledningen af proceduren.

For det tredje har appellanten anført, at Retten har begået en retlig fejl ved at stadfæste Kommissionens beslutning, hvorefter appellanten hæfter in solidum med sine datterselskaber. Det er ubestridt, at appellanten ikke selv deltog i overtrædelserne. Tilregnelighed af andres handlinger på grundlag af den fejlagtige antagelse, at den økonomiske enhed er ansvarlig, strider mod det strafferetlige princip om personligt ansvar, retsgrundsætningen *in dubio pro reo* og retten til en retfærdig rettergang.

For det fjerde har Retten med urette set bort fra, at appellants fastslåede hæftelse in solidum tilsidesætter princippet om personligt ansvar. Subsidiært har appellanten anført, at Retten med urette har stadfæstet Kommissionens beslutning, hvad angår den manglende bestemmelse af respektive hæftelsesandele, og at dommen således er behæftet med en begrundelsesmangel.

For det femte har appellanten anført, at Retten med dommen har tilsidesat den omfattende prøvelsesforpligtelse, som retligt påhviler den, idet den ikke i tilstrækkelig grad har efterprøvet de uforholdsmæssigt højt fastsatte grundbeløb, afskrækkelseskoefficienten og de flere individuelle bøder for parallelle overtrædelser såvel som Kommissionens manglende anerkendelse af appellanternes samarbejde, hvorved den grundlæggende ret til en retfærdig rettergang og det deri liggende princip om retsbeskyttelse er blevet tilsidesat. Under alle omstændigheder er dommen behæftet med en begrundelsesmangel, for så vidt som den bekræfter de flere individuelle bøder, som afviger fra Kommissionens beslutningspraksis.

For det sjette anføres det, at proportionalitetsprincippet og ligebehandlingsprincippet er blevet tilsidesat i forbindelse med fastsættelsen af udgangsbeløbet for overtrædelser vedrørende Tyskland, idet uvedkommende omsætninger er blevet inddraget ved fastsættelsen af udgangsbeløbene, selv om tvingende grunde er til hinder herfor. For så vidt som Retten over for Schindler har givet en passende differentieret begrundelse, er den manglende differentiering i forhold til appellanten retsstridig.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16.12.2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EFT 2003 L 1, s. 1).